

Ze las den brief niet na. Ze wist dat 't zoo goed was, ook al voelde ze dat ze het niet had kunnen uitzeggen. Maar diep in haar hart leefde het rustig besef dat veel onuitgegesproken gevoelens leven in niet geschreven woorden. Met trillende handen vouwde zij het papier toe, schoof het behoedzaam in de envelop, welke ze sloot en waarop ze z'n naam schreef. Daarna stond ze op en verliet het huisje om een postzegel te gaan koopen. Even later stond ze voor de brievenbus, den brief in de opgeheven linkerhand. Langzaam, stil, zoodat ze duidelijk 't kloppen van haar hart voelde, liet ze hem in de opening glijden. 'n Lichte plof. Daar lag hij. Straks kwam de postbode hem weghalen. Andere handen zouden hem wegbrengen. Ze slaakte een diepen zucht.

„Zoo,” mompelde ze. En zich droomerig omwendend ging ze met een kleinen omweg naar huis. Dien avond begaf ze zich vroeger dan anders ter ruste. Is het niet heerlijk om bevrijd van kleeren in 't koele bed te liggen denken aan al 't mooie, aan hun beider liefde, aan het kindje dat geboren zal worden?

Een maand zou 't duren voor hij haar brief ontving en dan nog een maand alvorens zijn antwoord in haar handen zou liggen. „Dan is 't al vier maanden,” glimlachte ze en sliep in.

En de dagen wentelden voort in ongekende zoetheid en onuitsprekelijke innigheid. Zoo overvol was ze van geluk, dat ze om alles moest glimlachen. Wanneer ze naar de markt ging om zacht linnen te koopen voor kinderkleertjes, streek ze met droomerige vingers over de stof. Ze zocht en vond juist het zachtste lapje dat er bij was. In zoete gedachtendeining keerde ze huiswaarts, zette zich bij het raam aan de voorzijde van het huisje, naast haar de naaimand waarin alles te vinden was. Ernstig, met een rimpel tusschen de wenkbrauwen, peinsde ze over de maten en er was een diepe lach in haar, die een snik geleek van kinderlijke verwondering om al het kleine, om de zoo andere maten, om de teederheid van alles.

In 't tuintje stonden de rozen in vollen bloei. Er waren lichtroode en donkerroode als oude Spaansche wijn, zacht crémekleurige theerozen en ook witte als donzige sneeuw.

En ze knipte, zich het wonderlijk gewicht van den arbeid bewust, en naaide. Soms kon ze wel eens de hand in den schoot laten zinken omdat ze 'n beetje trilde van aandoening. Droomverloren tuurde ze dan naar buiten over de rozenpracht heen, welke ze meer voelde dan zag. In die oogenblikken zweefde ze ver weg, naar hem, zich zoetjes voortbewegend over warme zeeën met vreemd-grillige, nooit-geziene kusten en menschen. Ze herkende het schip en zag op hem neer, hoe hij over de reeling tuurde naar den verren horizon.

Zoo groeiden de dagen tot weken en de weken tot maanden. Op een stillen avond vol stergeflonker kwam haar brief. Hij las hem in stille ontroering. Een wijde blijheid daalde in hem neer. Geheel in zichzelf verloren ging hij